

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Theologiae Speculativae Scholasticis Prælectionibus Et Exercitiis Accommodatae Libri IV

Haunold, Christoph

Ingolstadii, 1678

LXXVIII. Concilij Toletani de Terminis Unionis Sententia refertur.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-82733](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-82733)

VNIO HYPOSTATICA.

347. **H**ÆC Controversia inter P. Haunoldum lib. 4. a. n. 224. usque ad n. 231. explicantem, in quo Unio hypotistica consistat, & inter Adversarium, arbitrantem se id præstare distinctius, aliâ compositione non indiget, quàm ut Adversario locum indicem, in quo P. Haunoldus eadem prædicata essentialia unionis exponit, & insuper alia, quorum Adversarius ex S. Thoma mentionem facit, & quorum facere oblitus est. Primum dicit Adversarius, [Præter naturam humanam & Personam Verbi, requiri aliquam superadditam realitatem, ut extrema sint unita, manifestum est ex eorum separabilitate; & Thomistæ solum cum D. Thoma 3. dist. 2. q. 2. a. 2. in corp. dicunt, quod in humana natura *Unione* ad *Divinam*, nihil potest cadere medium Formaliter unionem causans; cui præprius humana natura conjugatur, quàm Divina persona. Ceterum, post eundem *ibid.* ad q. 3. asserunt, ex hoc, quod motus assumptionis humane nature terminatur ad personam, conquisitur hæc relatio, quæ dicitur *Unio*.] Hanc realitatem superadditam extremis ex eorum separabilitate etiam probat P. Haunoldus n. 224. longè fusiùs. Et n. 226. ait, eam consequi ex motu assumptionis, eod quòd assumptio importet productionem Unionis. Verùm insuper offendit, quia Unio, ut inquit S. Thomas 1. dist. 30. a. 2. ad 4. considerata secundum habitudinem ad terminum, sic terminatur ad Personam Filij, in qua est facta *Unio*, sed secundum habitudinem ad principium, sic refertur ad totam Trinitatem, quæ *Unionem* fecit: ideo rectè dici, Humanitatem à sola Persona Filij esse assumptam; quod Adversarius non insinuat; sed mox pergit, & dicit secundò. [Cujus relationis essentiam S. Th. hæc q. 2. a. 7. sic exponit: *Unio*, de qua loquimur, est relatio quadam, considerata inter naturam Divinam & Humanam, secundum quod conveniunt in *Una* persona Filij DEI. Ibidemque subjungit, eam realiter esse in creatura.] Idem asserit P. Haun. n. 227. dicens, quod Unio sit actualis & ultima determinatio ad esse unitum; unde non potest existere sine extremis, tanquam terminis ad se mutuò relatis, ac connexis, & præcedenti numero addit rationem, quare unio in sola humanitate, & non in Persona DEI recipiatur, tanquam in subiecto perfectibili, quam Rationem S. Thomas l. c. expressit his Verbis: *Realiter quidem est in Creatura (per cujus mutationem talis relatio innascitur) non autem est realiter in DEO, sed secundum rationem tantum: Quia non innascitur secundum mutationem DEI.*

349. **P**ropositionem dogmaticam, in Symbolo Fidei Concilij Toletani expressam, & propterea ex intentione pariendi sensum absolutum, & completum, sine restrictione mentali prolatam, quâ dicitur *Solus igitur Filius suscepit humanitatem in singulis Mariæ Personæ, non in Unitate Divinæ Naturæ, id est, in eo quod proprium est Filij, non quod commune est Trinitati.* P. Haunoldus lib. 4. n. 234. sine doctrinæ inconsequentia, rectè negavit, exponi posse ad modum propositionis imperfectæ, & incompletæ, cum restrictione mentali quandoque ex rationali causa licet prolata: Cùm enim vis significandi juxta S. Thomam determinetur *ab intentione* loquentis, ut Contr. 7. 2. ex S. D. ostensum est, & propositiones à Concilijs *ex intentione omnibus fidelibus declarandi articulos Fidei enunciatæ*, ad eum duntaxat sensum referantur, quem Verba explicitè & sine reservatione aliorum Verborum continent, non nisi falsò & ridiculè in alio sensu exponerentur, si v. g. propositio simplicitè negans, Unionem hypostaticam immediâtè terminari à Natura Divina, explicaretur per additionem Verborum *tantum à termino adquatò:*

sicut etiam ista propositio : *Volitio mea procedit à me, & non à DEO* : enunciata ex intentione pariendi sensum perfectum , & explicitè , ac completè expressum , prædicto Iudice P. Haunoldo , & omnium consensu , ridiculè & falsò explicaretur adjiciendo hæc Verba : *tanquam à causa adequata*. Ex hoc tamen non legitime inferitur , quòd urgente rationabili causâ , non liceat , aliquando efferre Verba ex intentione non perficiendi integrum sensum , quando hinc neque erroris in fide , neque alterius injusti damni , auditori occasio præbetur , sed solummodo veritas justè celatur : Quam doctrinæ disparitatem , si advertisset Adversarius , non tam leviter fuisset inductus , ad gravem inconsequentiam & ignorantiam Censuram Viro in Academicis & editis libris celeberrimo in calca suæ thesisi per abusum testimonij D. Aquinatis indecorè inferendam.

CONTROVERSIA LXXIX.

SANCTITAS HUMANITATIS.

An ea tribuatur , Humanitati à Verbo Divino.

350. PRO affirmativa responsione , quòd scilicet Humanitas Christi sanctificetur etiam formaliter à Personalitate Verbi , ut virtualiter distincta à Natura Divina , P. Haunoldus lib. 4. n. 266. non tantum non est nixus illo supposito , quòd Adversarius immeritò ipsi tribuit , & veluti falsum unice in sua thesi impugnât ; sed ipse P. Haunoldus l. c. expressè protestatur , se in illo supposito , quòd nempe Personalitas Verbi sit quædam Sanctitas Relativa in Deo , nolle fundare suam conclusionem , utpote in fundamento incerto. Itaque Adversarius non in hostem , sed in aërem suum telum excussit , probans id , quòd P. Haunoldus non negat , sed potius affirmat l. c. & lib. 1. n. 587. conformiter S. Doctori I. p. q. 42. a. 4. ad 2. Fundamentum autem , quo præsentem suam conclusionem stabilivit , his verbis proposuit. [Personalitas Verbi dignificat formaliter opera Christi supernaturalia , in ordine ad præmia supernaturalia , & quidem tanquam prima Radix in Persona Christi , ut homo est : ergo sanctificat Humanitatem.] Eodem Fundamento usus est S. Thomas. 1. dist. 17. q. 2. a. 4. ad 3. & dist. 44. a. 3. ad 2. Vbi asserit in Christo Sanctitatem gratiæ habitualis esse finitam , Unionis autem ad Verbum esse infinitam , quia reddit operationem Christi infiniti Valoris , in quantum est operatio Divina Persona. Id ipsum P. Haunoldus rursum confirmavit his verbis. [Dignificatio operum in Ordine ad præmium supernaturale & dignum Filio DEI , est Sanctitas , quia constituit

Filium DEI , seu Naturalem , seu Adoptivum.] Quam Rationem iterum approbavit S. D. 3. p. q. 7. a. 11. in corp. inquit. *In Christo potest duplex gratia considerari. Una quidem est gratia Unionis : quæ est ipsum universonaliter Filio DEI : & hanc gratiam constat esse infinitam , secundum quod ipsa Persona Verbi est infinita.*

351. Quando ergo querit Adversarius : [Quomodo Personalitas Verbi , Sanctitatem , quam non importat , prout à Natura distinguitur , dabit Humanitati Christi ?] Respondetur , Personalitatem Verbi per hoc , quòd sit Filiatio Naturalis , seu Acceptio Naturæ Divinæ , & Perfectionis infinitæ , adeoque etiam Sanctitatis , per Unionem communicare Humanitati denominationem Filij DEI , & denominationem Sancti , Acceptione Sanctitatis infinitæ. Quia enim Verbum , non obstante distinctione Virtuali à Natura Divina , ab eadem Realiter non distinguitur , sed quia potius est Acceptio per identitatem realem omnis perfectionis Naturæ Divinæ , ideo eatenus sanctificat Humanitatem , quatenus Realiter est infinite perfectum , etiam perfectione infinitæ Sanctitatis.

352. Propterea debuisset Adversarius distinguere inter hæc duo : Personalitas , ut Virtualiter distincta à Natura , & à Sanctitate absoluta , sanctificat Humanitatem : & Personalitas sanctificat independentem à reali identitate cum Natura & Sanctitate absoluta. Sicut enim non dignificat infinitè , independentem ab infinita dignitate Naturæ , & sicut non facit Filium DEI Naturalem , independentem à communicatione ejusdem Naturæ Divinæ ; ita etiam non sanctificat independentem à communicatione Sanctitatis Absolutæ ; prout etiam Natura & Sanctitas ipsius absoluta non sanctificat independentem à Personalitate Verbi , qua mediante unitur & communicatur Humanitati. Adeoque Natura sanctificat Humanitatem dependentem ab identitate reali cum Verbo , quia hæc identitas facit , ut Sanctitas Naturæ Divinæ sit unita Humanæ , Verbum autem sanctificat Humanitatem dependentem ab Identitate reali cum Natura Divina , quia hæc identitas facit , ut Verbum unitum habeat Sanctitatem infinitam , quam communicet Humanitati.

CON-